

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 6243 van 24 januari 2008
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Chinese nationaliteit op 31 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 oktober 2007, waarbij de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd wordt

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 20 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VANCROMBREUCQ, die loco advocaat Y.BI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij is van Chinese nationaliteit en werd geboren op 26 juli 1941 te Zhejiang.

Op 24 juli 2007 vraagt de verzoekende partij een visum type C bij het Belgische consulaat te Shanghai aan.

Op 3 oktober 2007 weigert de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de afgifte van een visum type C. Dit is de bestreden beslissing die op 3 oktober 2007 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien betrokkene onvoldoende bewijs of geen bewijs levert van regelmatige inkomsten.

Betrokkene kan geen regelmatige contacten met de garant aantonen.

Beslissing genomen conform artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomsten van de Schengenakkoorden.”

Op 31 oktober 2007 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in.

2. Rechtspleging.

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 5 van de Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen van 14 juni 1985 (hierna: Uitvoeringsovereenkomst van Schengen), artikelen 8 en 14 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM), artikel 22 van de Grondwet, de beginselen van behoorlijk bestuur met inbegrip van het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en het manifeste appreciatiefout.

3.1. In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen, artikel 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van rechtszekerheid.

3.1.1. Ten eerste betwist de verzoekende partij het motief van de verwerende partij dat zij geen of onvoldoende garantie geeft van terugkeer naar China. De verzoekende partij stelt dat overeenkomstig artikel 5 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen een visa toegekend mag worden indien de vreemdeling het doel van zijn reis aantoot en aangeeft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van zijn reis en het terugkeren naar het land van herkomst. De verzoekende partij vervolgt dat ook artikel 3 van de Vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied verbindt aan het bestaan van voldoende middelen van bestaan. Uit het ministerieel besluit van 9 september 1999 leidt de verzoekende partij af dat deze middelen niet persoonlijk of regelmatig dienen te zijn. In casu heeft de verzoekende partij gebruik gemaakt van een verbintenis tot tenlasteneming overeenkomstig artikel 3bis van de Vreemdelingenwet, omdat ze zelf niet over voldoende middelen van bestaan beschikt. De verzoekende partij stelt dat doordat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar verbintenis tot tenlasteneming zij het principe van *'patere legem quam ipse fecisti'* schendt. Bovendien stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing bijgevolg verkeerdelijk en willekeurig gemotiveerd is en haar eigen regelgeving door middel van een ministerieel besluit miskent. Zij stelt dat de verbintenis tot tenlasteneming een aanwijzing is dat zij naar China zal terugkeren. Tot slot stelt de verzoekende partij dat naast het vertrouwensbeginsel, ook artikel 8 en 14 EVRM geschonden zijn.

3.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid die terzake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd

om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt onder meer vastgesteld dat de verzoekende partij geen of onvoldoende garantie aanbiedt van terugkeer naar het land van herkomst. Dit wordt door de verzoekende partij betwist op basis van het argument dat zij een verbintenis van tenlasteneming voorlegt. Ingevolge artikel 5 van de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen en artikel 3 van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling ondermeer aan te tonen dat hij beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong. In principe dient de vreemdeling in het bezit te zijn van persoonlijke middelen van bestaan. Indien de vreemdeling niet zelf over voldoende persoonlijke middelen van bestaan beschikt, kan hij beroep doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet. Een verbintenis tot tenlasteneming vormt op zich geen sluitende garantie van terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst. Een verbintenis tot tenlasteneming houdt in dat de persoon die de verbintenis ondertekend heeft, samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk is voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorg, verblijf en repatriëring. Met de kosten van repatriëring wordt bedoeld dat indien een vreemdeling in een gesloten centrum verblijft met het oog op zijn repatriëring ingevolge de Vreemdelingenwet, de Belgische Staat zich zowel tot de vreemdeling als tot de garant kan wenden om de kosten van verblijf, gezondheidszorg en repatriëring terug te vorderen. Daar de verzoekende partij nu het doel van de verbintenis tot tenlasteneming kent, maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke en/of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motiveringsplicht werd geschonden.

De verzoekende partij maakt in concreto ook niet aannemelijk dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel geschonden heeft of met schending van *'patere legem quam ipse fecisti'* gehandeld heeft. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het beschikken over voldoende middelen van bestaan voor zowel het verblijf als de terugreis is een noodzakelijke voorwaarde, maar geen voldoende voorwaarde om een Schengenvisum te verkrijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de verbintenis van tenlasteneming. De verzoekende partij heeft nagelaten om nog andere elementen aan te brengen om de verwerende partij meer waarborg te geven over haar terugkeer naar haar land van herkomst. Uit het loutere bestaan van een verbintenis tot tenlasteneming vloeit geen automatisch recht op de toekenning van een visum voort. Nu de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van haar ruime discretionaire bevoegdheid, die de wetgever haar gegeven heeft, toont de verzoekende partij niet aan dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden werden.

De stelling van de verzoekende partij dat de visum haar geweigerd werd omdat zij van Chinese afkomst is en dat bijgevolg het gelijkheidsbeginsel geschonden is, wordt door de haar niet met concrete elementen aangetoond.

De bestreden beslissing schendt evenmin artikel 8 van het E.V.R.M., omdat een eventuele toepassing van dit artikel de vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Schengengebied binnen te komen. De bestreden beslissing heeft niet tot

gevolg dat de verzoekende partij van haar familie gescheiden wordt, maar enkel dat ze geen visum verkrijgt zolang ze de nodige documenten niet voorgelegd heeft. Eenmaal zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk kan ze haar familie bezoeken (R.v.St., nr. 42.039, 22 februari 1993; R.v.St., nr. 48.653, 20 juli 1994).

3.2. In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet omdat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij onvoldoende contact onderhoudt met de garant.

1. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.

De persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van diens kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring.

De burgemeester, of zijn gemachtigde, van de gemeente waar de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, is ingeschreven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister, is ertoe gehouden de handtekening onder de verbintenis tot tenlasteneming te legaliseren, indien de voorwaarden tot bekrachtigen van de handtekening vervuld zijn.

De burgemeester of zijn gemachtigde kan in een advies gericht aan de Minister of zijn gemachtigde aangeven of de persoon die de verbintenis tot tenlasteneming ondertekend heeft, over voldoende middelen beschikt. Dit advies is niet bindend.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de verbintenis tot tenlasteneming moet beantwoorden en bepaalt de nadere regels met betrekking tot de terugvordering van de sommen ten laste van de persoon die deze verbintenis ondertekend heeft.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van de verbintenis tot tenlasteneming afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven. “

Het gebrek aan het aantonen van het bestaan van regelmatige contacten met de garant ondersteunt het in het vorige onderdeel besproken gebrek aan garantie van terugkeer. Temeer blijkt dat ter terechtzitting de verzoekende partij geen enkel gegeven kan aanbrengen over de band tussen haar en de garant. Artikel 3 bis van de Vreemdelingenwet dat een ruime discretionaire bevoegdheid aan het bestuur toekent, voorziet voor het bestuur niet de verplichting om een visum toe te kennen indien een attest van tenlasteneming wordt voorgelegd. Derhalve wordt artikel 3bis van de Vreemdelingenwet niet geschonden, nu uit dit artikel geen verplichte toekenning van een visum kan worden afgeleid.

2. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN